

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatelky: N. K.**, zastoupena JUDr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem Františkánská 7, Plzeň, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2002, č. j. OAM - 3634/CU - 06 - P11 - 2001, o kasační stížnosti stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Az 167/2003 - 37 ze dne 12. 1. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 10. 1. 2002, č. j. OAM - 3634/CU - 06 - P11 - 2001, nebyl žalobkyni udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že zemi původu žalobkyně opustila z rodinných a zejména ekonomických důvodů, neboť potřebuje peníze na úhradu škody, kterou způsobil její syn.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra se žalobkyně v zákonné lhůtě odvolala. Pokud jde o skutkové důvody, uvedla, že se domů na Ukrajinu vrátit nemůže kvůli obavám z cizích osob, které na ní vymáhají dluh a vyhrožují její rodině. V České republice si chce vydělat peníze a pomoci tak svým dětem, aby za ní mohly přijet. Rovněž uvedla, že má obavy z výhrůžek manžela, se kterým nežije.

O opravném prostředku, jež byl ve smyslu platné právní úpravy účinné od 1. 1. 2003 postoupen Vrchním soudem v Praze příslušnému Krajskému soudu v Ústí nad Labem, rozhodl uvedený krajský soud rozsudkem ze dne 12. 1. 2004, č. j. 15 Az 167/2003 - 37, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyní uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit, a žalobkyně tak nesplnila zákonné podmínky pro jeho přiznání.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 16. 4. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 8. 4. 2004, kasační stížnost byla podána poště k přepravě dne 16. 4. 2004 a doručena Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 19. 4. 2004. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Stěžovatelka v kasační stížnosti především uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a tvrdí, že krajský soud, stejně jako žalovaný, nesprávným způsobem posoudil právní otázku, a sice zda je možno na její případ vztáhnout ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka je přesvědčena, že na základě skutečností, které uvedla, je dán důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona, neboť patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur a je těmito strukturami pronásledována právě z toho důvodu, že není členem těchto struktur a domovský stát tuto situaci toleruje, resp. sám tvorbu těchto struktur podporuje.

Důvod k podání kasační stížnosti stěžovatelka dále spatřuje v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má za to, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení o udělení azylu spravedlivě rozhodnout.

Konečně důvod podání kasační stížnosti stěžovatelka spatřuje v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když je toho názoru, že krajský soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení, předcházející podání žaloby, netrpělo procesní vadou. Stěžovatelka je přesvědčena, že žalovaný se porušení správního řádu dopustil minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnila tím, že aby mohla uplatňovat svoje procesní práva u soudu, potřebuje být i nadále přítomna v České republice.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy, a proto navrhuje,

aby soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou a rovněž k přiznání odkladného účinku neshledává důvody.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelkou uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ústí nad Labem právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Ústí nad Labem správně usoudil a rozhodl, že stěžovatelka nemá nárok na udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 ani podle § 14 zákona o azylu.

Ostatně stěžovatelkou uváděné rodinné a zejména ekonomické důvody, a dále pak strach z cizích osob, které vymáhají nezaplacený dluh za škodu způsobenou synem stěžovatelky, a z toho pramenící obavy, že bude ublíženo celé její rodině, a rovněž strach z manžela, se kterým stěžovatelka již nežije, není důvodem, který je podřaditelný

pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy její rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. V kasační stížnosti tvrzený důvod – obavy z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, kterými jsou dle názoru stěžovatelky i nečlenové zločineckých struktur, tedy i ona sama, rovněž nelze přijmout. Zákon o azylu pojem sociální skupina nevymezuje, lze však výkladem dospět k závěru, že „sociální skupina“ se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. U nečlenů zločineckých struktur proto nelze o sociální skupině hovořit.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ústí nad Labem napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky stěžovatelky o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ústí nad Labem postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelkou neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a nezbytném poučení účastníků o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu